

Daniel Canals Flores

ASSASSINAT
A LA VILA

48è Premi Vila de Martorell 2023 – Premi Local

V I E N A
E D I C I O N S

CAPÍTOL U

En el petit barri de la Vila, el nucli històric situat a la part sud del municipi de Martorell, germinà la llavor d'una tragèdia. El senyor Joan Campalans, propietari dels locals comercials, tenia lligats pels collons i tiranitzats tots els petits botiguers amb el preu abusiu dels lloguers. De res havia servit tractar de negociar amb ell, es mostrava inflexible. Ni tan sols la mediació de l'alcalde i la plana major de l'Ajuntament havien aconseguit estovar-lo de cap manera.

Farts de patir la seva cobdícia desenfrenada, l'associació de comerciants convocà un contuberni contra el tirà, en una de les peixateries del poble. Hi assistiren el nucli fort: el carnisser Joan Canals; el fruiter Narcís Vilatersana, un home de camp ferm i decidit; la quiosquera Núria Susqueda; el fotògraf d'estudi Julià Portal; la peixatera Anna Crostons; Rafael Codony, l'amo del bar de la placeta; Raquel López de la merceria; la perruquera Cristina Balart, el farmacèutic Pep Sala, i la Clara Minyó, l'altra peixatera i amfitriona, que havia cedit el local per fer la reunió.

Com a promotor de la idea, prengué la paraula en Narcís:

—Tots sabeu per què som aquí, ha arribat el moment de la veritat.

Les dones del grup assentiren, alhora que observaven amb desig el seu musculós líder, fort per necessitat de tant carregar caixes.

—Hem de pelar aquest malparit —proposà el fruiter.

—Vols dir matar-lo? —preguntà el carnisser.

—He dit el que he dit, tens una idea millor? Mort el gos, morta la ràbia.

Un silenci aclaparador envaí l'estança. La meitat dels convocats es miraven els peus i la resta semblava rumiar el que havien escoltat per intentar digerir-ho. En Joan Canals trencà el gel amb les seves objeccions:

—No vull acabar a la presó. Estic a punt de jubilar-me i només em faltaria aquesta.

—Vulguis o no ja estàs implicat en aquesta conxorxa. A més, si el pla surt bé, també se'n beneficiarà el teu fill, que t'ha de succeir en el negoci —li rebuté la perruquera.

—I com penseu fer-ho? Hi ha mil maneres de matar una persona —preguntà aleshores el farmacèutic.

El silenci congelà la sala, com si el peix encara fos al taulell sobre un munt de glaçons. En realitat, no estaven preparats per a una cosa de tanta envergadura. Durant anys, es llevaven al matí, endreçaven el negoci, preparaven les mercaderies o els serveis a oferir i tornaven a començar; cap d'ells tenia fusta d'assassí. De sobte, la Raquel López proposà una possible solució:

—En mi pueblo solemos votar cuando hay que adoptar una decisión.

Dit i fet, feren una primera votació a mà alçada per decidir la mort d'en Campalans amb un decebedor empat de cinc a cinc.

—Així no anem enlloc. O hi estem tots d'acord o no fem res i seguim com estem —digué el fruiter emprenyat.

Aleshores, esvalotats, començaren a discutir a plena veu. Uns retreien l'egoisme dels altres i les peixateres quasi es tiren els cabells, en aprofitar l'ocasió per esbandir la seva antiga rivalitat. Eren de les poques del barri que compartien negoci i l'Anna, que no podia suportar estar en territori enemic, esclatà amb malvolença:

—Per vendre aquest peix de merda, no cal tenir un local, amb un parell de galledes i unes espartenyas n'hi ha prou.

—Aquí l'única merdosa que hi ha ets tu i si no t'agrada, ja saps on és la porta —respongué la Clara, que tragué les urpes.

—Hi hagi pau, senyores, barallar-nos entre nosaltres no solucionarà el conflicte —apaivagà el farmacèutic que, en separar les peixateres, li quedaren les ulleres torçades.

—La veritat és que, si continuem així, haurem de plegar i posar una paradeta, com fan els del mercat ambulant —assenyalà en Narcís per persuadir-los.

—I si no cal matar-lo?, li podríem donar un bon ensurt i fer-lo recapacitar —proposà en Joan Canals, una mica més convençut.

La Núria Susqueda hi intervingué:

—Potser no hem pensat bé totes les opcions. Per exemple, algú ha intentat parlar amb la seva dona?

—Ja ho vèrem fer. Quan en Campalans se n'assabentà, l'agafà pel coll i l'aixecà un pam del terra. La pobra dona està morta de por i des d'aleshores no en vol saber res —respongué la Cristina, que havia presenciats els fets.

—Ja veieu de quin tipus de bèstia estem parlant —digué en Narcís.

El fotògraf, que fins llavors havia romàs mut, suggerí:

—El podríem segrestar un parell de dies i posar-li la por al cos, com deia en Joan. Després el deixem anar i ja sabrà ell el que ha de fer. Això sí, no pot descobrir que nosaltres hi estem al darrere, ha de pensar que l'han agafat uns sicaris i també podríem demanar un rescat, per fer-ho més versemblant.

—No veig clar com s'avindrà a abaixar-nos el lloguer. No més mencionar-ho sabrà que nosaltres hi estem al darrere, encara que... I si apel·lem a la seva moralitat a través d'un fet fantàstic? —digué en Pep.

—Què vols dir? —preguntà algú.

—Fer-li creure que està sota el poder d'un ésser del Més Enllà i que ha de canviar la trajectòria de la seva vida o ho passarà realment malament. Potser d'algun familiar difunt seu —continuà el farmacèutic.

—No tenia una mare que encara era més garrepa que ell?
—digué la perruquera.

—Em sembla una bajanada —intervingué en Narcís.

—Què us sembla si ho tornem a votar? —proposà l'amo del bar.